

Rimska cesta.

(Otročja igra.)

Tam je bela rimska cesta,
Zlata kóla, zlata pésta,
Kónji sívi,
Ognjegrívi:
Góni sveti jih Ilija,
A na vózi je Marija,
Sveti Peter, sveta Ana,
Stari Josip do Ivána,
Do Ivána krstibóga,
Z njím ovéica nedoróga,*)
Svilorúno jagnje bélo,
Ki v naróčaj mu je sélo.
Zdaj Ilija z bičem tréšči,
Da po zemlji se zabléšči!
Kóla grómna ropotájo,
Kónji plámen rezgetájo.
Zíbajo se vsa nebesa,
Črna zemlja se potrésa.

Polna luna bledolika
Za oblake se umika;
Žárek njene luči jasne
Ves v meglénem morji vgásne.
Piš vihári,
Dež udári,
V hrib, dolíno z víška lije,
In debela toča bije.
Pride angel od Bogá,
Perotníci dvé imá;
Kádar z nova se zablísne,
Déte naše k sebi stisne,
Perotnico nanj razpné,
Govoríti mu začné:
„Sémkaj stópi, sinek mój,
Nič vihárja se ne bój!“
To mu reče in izgíne. —
Zdájci luna zópet síne.

M—L.

Vesela družba.

Matijéku so oče pri-
nesli iz sejma piščalko,
kakeršno imeti je bila užé
davno njegova želja. Takój
vzame klobuk, na katerega
mu je sestra pripela velik
šopek cvetic, ter teče na
dvorišče, da bi si ondu
napravil veselje prav po
svojej volji in glavi. Na
desno in levo se zaletáva
skače in pleše, piska in
vriska, da je vse pršelo okolo njega. Nogi, poprej tako neukretni, privzdí-
gujetej in poskakujetej zdaj, kakor bi bili užé davno vajeni plesa. — To vidi
mačka, ki je na drvah sedela in prela; v skoku je pri njem in se vrtil na
sprednjih šapicah pred poníglavem Matijékom, kakor bi mu hotela pokazati,
da je tudi ona izurjena plesalka. Tudi Héktor, Matijékov najljubši tovariš,
zakadí se izpred kuhinjskih vrat, kjer si je bolhe obiral in malo podremával,
v veselo koló, in šli so vsi trije, kakor jim je velevala piščalka. Še celó
lastovica se pridruži v veselo vrsto in leta na okolo, kakor bi šlo za stavo.
A to še ni vse! Pisani metuljček prifrčí iz vrta in še celó nagajíva muha
se ukrade iz kuhinje, da pleše po dvorišči in dela veselje dobrovoljnemu
Matijéku, ki je prvič pokazal svojo umetelnost na piščalko.

— 6.

*) Nedoróga ovéica je óna, katera še nij prišla do rogov, rekše, katerej še
niso rogovi vzrastli.